

Kateřina Konečná

OBČASNÍK

„Mezičas“ O Evropě bez obalu

Jaké jsou orgány EU? Nařízení Dublin IV, BREXIT, Euro v ČR a další témata. O tom je brožura, kterou jsme vydali společně s Jiřím Maštálkou.

Napište mi na e-mail info@konecna.cz a já vám brožuru ráda zašlu.

Na Vysočinu se ráda vracím

V květnu jsem přijala pozvání do Třeště, kam se ráda vždy vracím. S panem ředitelem místní školy jsem se bavila o podobě středního školství, s vedením města jsme probírali problémy samosprávních celků. Během návštěvy jsem také uctila oběti druhé světové války a obyvatel Třeště. Návštěvu jsem ukončila besedou s občany.

Voda nad zlato?

Ve známé české pohádce rozzlobí krále Pravoslava dcera Maruška, když řekne, že si svého otce cení jako sůl.

Král brzy na to zjišťuje, že tato komodita je skutečně nepostradatelná. A nyní zde máme anabázi s vodou. Mnozí již zjistili, jak důležitá surovina to je. Ve světě už voda získala označení „the next oil“ – příští ropa. Voda totiž může způsobit hlad, války, migraci i epidemie nemocí v nebývalém rozsahu. V našich končinách dnes jen s velkými obtížemi získáváme zpět do rukou českých občanů vodní zdroje, na kterých vydělávaly zahraniční společnosti. Ano, privatizace zasáhla i pro nás něco tak samozřejmého jako je voda. Byznysmeni ze zahraničí samozřejmě věděli, jaký zlatý důl to pro ně bude, naopak občané záhy zjistili, že jsou předmětem lukrativních výdělků. Mimochodem cena vody od roku 1989 zdražila více než stonásobně!

V oblasti zemědělství se hovořilo, jak to naši předkové dělali špatně. Ale současní papaláši měli už 30 let na to, aby představili svou vizi. Místo plodin, které by polím pomohly udržet vláhu – jako např. brambory nebo pšenice – nám na jaře pole zežloutnou a zesmrádnou a na podzim potkáváme řezačky kukuřice. Nemluvě o způsobu hnojení. Dnes se téměř nepoužívá chlévská mrva – kde ji také brát, když je živočišná výroba v troskách. Když pak přijde přívalový déšť, s nímž se bohužel setkáváme čím dál častěji, taková půda pak není schopna vodu pojmout.

Česká republika je střechou Evropy a zatím jsme opravdovou krizi v souvislosti s nedostatkem vody v našich zeměpisných šířkách nezažili. Nicméně jsou na naší planetě místa, kde se potýkají s akutním nedostatkem vody. Týká se například Kapského Města, kde byly už připraveny plány na to, co se stane, až voda dojde. Jen pro vaši představu – na příděl by každý dostal 50 litrů vody denně (v horším případě polovinu), přičemž kupř. v Praze je dnes průměrná denní spotřeba více než 100 litrů vody na osobu. Málokdo z nás si uvědomuje, jaké důsledky může nedostatek vody přinést – například z umytí rukou se může stát velký luxus, jehož následkem může být rozšíření nemocí. Stejně tak odborníci předpokládají, že pokud v některých místech voda dojde, tamní obyvatelé půjdou jinam – kde voda je...

Mnozí spoluobčané nevěnovali pozornost tomu, když KSČM zařazovala otázku hospodaření s vodou nebo její udržení v krajině do svých priorit. Až nyní – v době sucha – podobně jako když v pohádce Sůl nad zlato zjistil král, že se skutečně bez soli nedá žít – mnozí z nás zjistili opravdovou hodnotu vody, která je nevyčísitelná. KSČM proto prosazuje získání vodních zdrojů zpět do českých rukou, podporu projektů, které zadrží co nejdéle vodu v krajině a takové postupy, které nebudou dále znehodnocovat půdu a kontaminovat spodní vody. I ČR může přispět k tomu, aby naše planeta zůstala modrá.

Na den přesně po čtyřech letech opět v Chomutově

Skvělý květnový den jsem strávila v Chomutově ve společnosti našeho kandidáta do Senátu Parlamentu ČR Václava Homolky. Společně jsme navštívili unikátní Kamencové jezero, zoopark, setkali se s primátorem města a návštěvu jsem ukončila besedou s občany. Děkuji za pozvání a těším se příště do Chomutova

Už nebudeme muset přemýšlet. Ani ověřovat!

K tomu by zřejmě s radostí dospěla Evropská komise, neboť předložila návrh opatření v boji proti šíření dezinformací na internetu.

Do července by jako první krok online platformy měly vytvořit a dodržovat společný kodex zásad. Dokonce komise určí síť cenzorů, kteří nám budou říkat, co je pravda a co není. Tyto pak bude EU podporovat. Zkrátka – dostanete informaci, nad kterou už nebudete muset přemýšlet. Myslim, že tudy cesta rozhodně nevede. Samozřejmě, že svoboda sdělení má svoje hranice – výhružná sdělení, nabádání k násilí nebo poplašné zprávy je třeba rozlišit a zastavit. Rozhodně ale nesmíme dospět k tomu, aby EU nebo kterýkoliv úřad měly právo rozhodovat o tom, která informace je pro občana vhodná a která ne.

Všichni cítíme, že návrh opatření je namířen proti tzv. ruským „fake news“, nicméně by bylo férové přiznat, že každá světová mocnost má samozřejmě své zájmy. A tvářit se, že USA nebo kterékoli jiné velmoci se to netýká, by bylo pokrytectvím nejvyššího kalibru. Pravda, Bílý dům nemusí hledat moc cest, jak svá stanoviska sdělovat. Horliví novináři – a to se týká i některých v ČR – rádi převezmou nekriticky vše, co Ministerstvo zahraničí USA vypustí do světa. Připomněla bych jen, jak nás před invazí do Iráku média masírovala o existenci chemických zbraní – což byla samozřejmě informace, na níž měly Spojené státy velký zájem...

Jsem toho názoru, že EU by měla spíše řešit, co trápí občany, a ne pár papalášů a byrokratů v Bruselu. Třeba otázku daňových rájů, na které všichni doplácíme, rozdílného odměňování občanů Unie nebo toho, že si z naší země výrobci udělali odpadkový koš Evropy.

Jak Česko zvládá péči o děti se závislostmi na návykových látkách

V Nemocnici Milosrdných sester sv. Karla Boromejského se 24. 5. 2018 konala celostátní odborná konference na téma **PŘÍSTUPY V DĚTSKÉ ADIKTOLOGICKÉ PÉČI**, tedy péči, která se zaměřuje na děti a dorost se závislostí na návykových látkách. Těto problematice závislostí se dlouhodobě věnuji a podporuji odborné vzdělávací programy i odbornou mezirezortní spolupráci v této oblasti. Úlohou nás, politiků, je vytvoření legislativního rámce pro umožnění efektivní spolupráce všech subjektů, které do péče o závislosti zasahují, a to jsou jak ministerstvo zdravotnictví, tak ministerstvo práce a sociálních věcí a také ministerstvo školství. Práci zařízením, která se věnují závislostem na psychotropních látkách i jiným druhům závislostí, je třeba co nejvíce usnadnit a nikoli ji přemírou vzájemně nekompatibilní administrativy a předpisů komplikovat.

Vystoupení v EP

Paní předsedající, s velkým zájmem jsem si přečetla zprávu o provádění strategie Evropské unie pro mládež. Opět musím pochválit ochotu sebekritiky ze strany zástupců pravice, kteří jsou již dnes ochotni přiznat, že mladí Evropané se stávají prvními oběťmi nedostatečných investic do vzdělání a kultury, nezaměstnanosti a škrtů v sociálních službách. V důsledku toho se většina z nich obává o svoji budoucnost a cítí se obětována ekonomickým zájmům. Sice jim to levice říkala už v době krize, ale pravice to akceptuje až nyní a ohromně se diví, že roste podpora extrémistických uskupení. Pravdou je, že i Frankenstein se divil, když stvořil monstrum. Každopádně člověku jde mráz po zádech, když čte, že téměř každému třetímu mladému člověku ve věku mezi osmnácti a dvaceti čtyřmi lety hrozí v Evropské unii chudoba nebo sociální vyloučení. Smutná bilance politiky škrtů, smutná bilance politiky pravice.

Paní předsedající, v první řadě mi dovoluje poděkovat paní zpravodajce za skvělou spolupráci při přípravě zprávy. Ekodesign přinesl skutečnou přidanou hodnotu, co se týče úspor energie i zdrojů. Což ostatně uznávají jak dotčené průmyslové sektory, tak i nevládní organizace a odborníci z členských států. Potenciál, který nabízí současná směrnice, by měl být plně využíván. Vždy by měly být zváženy všechny environmentální dopady daných výrobků s ohledem na jejich složení, trvanlivost, demontáž, opravitelnost a recyklovatelnost, a to již ve fázi návrhu. To již však nestačí naši vzrůstající spotřebě a z toho vyplývajícím problémům. Je čas více přemýšlet nad předměty, které denně používáme. Tato potřeba se ukazuje dnes a denně. Podívejme se na to, jakou krizi v současnosti prožíváme, co se týče plastů. Přitom by stačilo tak málo. Dlouhodobě zde prosazují, že právě nová reforma, posílení a zásadní rozšíření ekodesignu je tím pravým klíčem k rozvoji oběhového hospodářství. Nové znění by se mělo vztahovat na daleko širší portfolio výrobků, mělo by být řádně provázáno s legislativou týkající se odpadů a chemických látek a příslušné orgány by měly mít více pravomocí, co se týče dodržování pravidel zpracovateli i výrobci. To očekávám od dalšího návrhu Evropské komise, když ne této, tak alespoň té nové.

Pane předsedající, bylo mi velkou ctí pracovat na dokumentu s názvem „Manipulace s počítadlem ujetých kilometrů u motorových vozidel: revize právního rámce Evropské unie“. Jsem ráda, že mnoho mých pozměňovacích návrhů bylo přijato a podařilo se najít řešení situace. Manipulace s tachometry u motorových vozidel prostě musí skončit, jelikož míří především proti spotřebitelům – tedy nám všem. V tuto chvíli má až 50 % aut prodávaných přeshraničně přetočený tachometr. Tato problematika bude pro země střední a východní Evropy stále aktuálnější, jelikož právě sem poputují již vládami nepodporovaná dieselová auta ze zemí západní Evropy. Manipulaci s tachometry tak nebude ubývat, a je proto třeba vzít si co nejrychleji inspiraci z již dlouhodobě fungujících systémů, jako je například dnes již několikrát zmiňovaný Car-Pass v Belgii či Holandsku. Není na co čekat, když se tolik občanů stává oběťmi podvodů, kterým lze lehce zabránit. Musíme se za ně umět postavit a ukončit tuto hanebnou praxi.

Zdravotní a sociální témata jsou postupně odsouvána

S neziskovou organizací Evropská platforma pro boj s roztroušenou sklerózou dlouhodobě spolupracuji a minulý rok jsem s nimi pořádala velkou interaktivní výstavu, kde si mohli všichni vyzkoušet, jaké je to žít s roztroušenou sklerózou. Na konferenci v Bratislavě jsem vystoupila v panelu věnovaném evropskému výzkumu. Bohužel jsem současný stav nechválila. Problematika veřejného zdraví se dostává v EU na okraj všech politik. Je to proto, že členské státy (včetně ČR) chtějí v některých otázkách méně Evropy, a tak jsou témata zdravotní a sociální postupně odsouvána. Je mi to líto, ale je to tak. Přitom další výzkum a osvěta ohledně tohoto chronického autoimunitního onemocnění jsou absolutně nezbytné. Jsem ráda, že jsem alespoň svým vystoupením mohla boj za lepší život pacientů podpořit. Slibuji, že se pokusím o to, aby zdravotní a sociální otázky nezmizely v dalším období z evropské politiky.

Silné prosazování elektromobility není dobře

Ve výboru ENVI jsme zahájili projednávání balíčku v rámci iniciativy Evropa v pohybu, jehož deklarovaným cílem je pomoci evropskému automobilovému průmyslu a odvětví mobility připravit se na budoucnost a nastavit podmínky tak, aby byl evropský automobilový průmysl globálně konkurenceschopný a generoval inovace, růst a pracovní místa. Ke dvěma nejdůležitějším návrhům z tohoto balíčku jsem stínovou zpravodajkou. Při snižování emisí CO2 by měl být dle mého názoru brán zřetel na dopad jejich snižování na emise jiných znečišťujících látek, ať se znovu nestane, že nám při slepé honbě za snižováním CO2 vzrůstou emise polutantů jako NOx, SOx, PM10 apod. Respektuji technologický pokrok a chápu, že přechod na alternativní paliva je nutný. Nicméně vadí mi, že v předloženém návrhu je příliš prosazována jen elektromobilita. Předložený návrh podporuje především bateriová elektrická vozidla a nedostatečně zohledňuje jiné alternativní technologie.

Obávám se, že se dobrovolně zbavujeme jiných možností řešení problému dekarbonizace. A to těch, ve kterých jsme nejlepší na světě, na úkor těch, kde nám ujel vlak, který dnes již těžko doženeme. Proč úplně ignorujeme např. synteticky vyrobená paliva či CNG? Proč např. úplně ignorujeme vodík? Pro elektromobily je nutné nejprve zajistit dobíjecí infrastrukturu a vytvořit motivační prostředí pro jejich nákup ze strany spotřebitelů. Pokud toto nebude ze strany členských států zajištěno, nikam se nepohneme. Proto je pro mě na tom balíčku nejpodstatnější, aby byl v jeho rámci jasně propojen Akční plán pro zavádění infrastruktury s revizí směrnice o podpoře čistých a energeticky účinných silničních vozidel s návrhem nařízení na limity CO2. Jsem toho názoru, že by měl stát udělat více pro budování infrastruktury pro alternativní technologie a jako zpravodajka to hodlám prosazovat.

Pravice podléhají lobby zemědělců

Dnes jsem poprvé jako místopředsedkyně vedla zasedání zvláštního výboru pro Postup Unie pro povolování pesticidů (PEST), který vznikl mimo jiné k objasnění kauzy glyfosátu. Dnes jsme měli na programu slyšení se zástupci orgánů členských států, jež se podílejí na posuzování látek na ochranu rostlin v souvislosti s jejich vstupem na trh EU. Bohužel situace ve výboru se nevyvíjí příliš pozitivně. Klíčová místa obsadili pravicoví kolegové, kteří plně podléhají lobby zemědělců a neustále nám hází klacky pod nohy. Komplikují nám práci, naschvál zdržují, bezdůvodně odmítají naše návrhy na výsledky svědků apod. Nicméně my se nechceme dát a snažíme se spolupracovat napříč celým levicovým politickým spektrem. Uvidíme, jestli to bude stačit. Pokud nebude, nehodlám se nadále podílet na této frašce. Uvidíme na podzim.

Úspěch v konci s dvojí kvalitou potravin

Ve zprávě výboru ENVI ke dvojí kvalitě produktů na trhu EU se mi podařilo prosadit můj pozměňovací návrh striktně zakazující rozdíly v jídle pro děti, které jsou založené na argumentu regionálních chuťových preferencí. Malé děti žádné zvláštní chuťové preference nemají, tudíž je potřeba tuto nehoráznou výmluvu výrobců zakázat.

Vladislav Vančura byl nezapomenutelnou osobností našich dějin

Nemohla jsem si nechat ujít tradiční slavnost „Rozmarné léto“ na počest spisovatele Vladislava Vančury v Háji ve Slezsku. Je namístě poděkovat všem, kteří udržují živý odkaz této osobnosti. V období ponížení a beznaděje povzněl smýšlení národa a nikdy nepřestal věřit, že pravda musí zvítězit. Bohužel jeho boj ukončily kulky nacistů na Kobyliské střelnici v Praze. Naši povinnosti je si myšlenky a dílo tohoto velikána neustále připomínat. Občanům Háje ve Slezsku za to patří obrovský dík.

Evropský apel odborů

V měsíci květnu mě velmi zaujala část projevu Vladimíra Dlouhého, současného prezidenta Hospodářské komory ČR, nového poradce prezidenta ČR Miloše Zemana a milovníka privatizací, ve které říká: »Nezpochybňujeme roli odborů. Přerostly ale přes hlavu jak politikům, tak zaměstnavatelům a možná i samy sobě. Vytvářejí zbytečné sociální napětí v zemi. Brání příchodu zahraničních pracovníků, vyhrožují zahraničním investorům.«

Zakroutila jsem hlavou, když jsem otevřela e-mail a našla zprávu od Českomoravské konfederace odborových svazů o jejich vizi Evropy.

Apel

Dokument se jmenuje »Evropský apel« a volá po nutných reformách týkajících se zaměstnanců a podniků, konkrétně se týká otázky demokracie při práci, vymahatelnosti práv zaměstnanců, letter-box podniků, nutnosti spravedlivějšího a efektivnějšího systému korporátních daní a nutnosti implementovat závazná opatření týkající se sociální a environmentální odpovědnosti podniků. Odbory na rozdíl od jiných nezastírají, že EU má své problémy, a směle navrhují hned pět návrhů na změny. Jsem bytostně přesvědčena, že všechny odbory navrhované body mají za úkol snižovat sociální napětí po celé EU a jsou solidární

Ve Štětí bylo skvěle!

Velmi ráda jsem přijala pozvání našeho kandidáta do Senátu Josefa Šenfelda do Štětí. Prohlédla jsem si Národní olympijské centrum pro vodní sporty a besedovala s občany o aktuálních problémech.

i k pracujícím mimo EU.

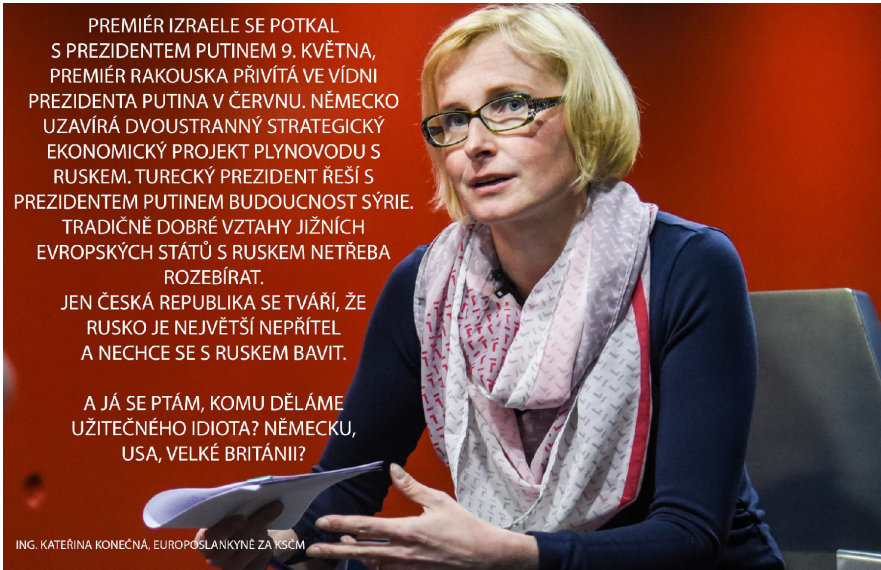
Odbory kritizují, že Evropská komise je zaměřuje pouze na majitele, zatímco reálná ekonomika společně se zaměstnanci byla postupně zapomenuta. Důsledkem toho vzrostly výnosy na úkor mezd zaměstnanců už od 90. let 20. století. Zaměstnanci tvoří jádro každé společnosti: Zatímco akcionáři přispívají svým kapitálem, zaměstnanci přispívají svým časem, dovednostmi a celým svým životem, a proto je načase přehodnotit situaci více než 140 milionů zaměstnanců EU pracujících v různých společnostech. Zaměstnanci by měli mít právo volit své zástupce ve výboru tak, jak to funguje již v 18 z 28 členských států a ve 44 % největších společností v EU. Obecně vzato, práva odborů a rad zaměstnanců by měla být taktéž zlepšena.

Danové ráje

Evropský apel nezapomíná na téma, které považují za velmi zásadní, a tím jsou daňové ráje. EU kvůli nim přichází o pětinu všech vybraných firemních daní, což ročně odpovídá 60 miliardám eur (některé další analýzy hovoří až o 190 miliardách eur ročně) a je v nich uskladněno sedm bilionů eur majetku. Dokument se správně ptá, jak je možné, že to obrovské množství uniklých informací o nekalých daňových optimalizacích nevedlo k nápravě situace. Z vyhledávání na stránkách Hospodářské komory mám naopak dojem, že tuto organizaci tak závažný celoevropský problém takřka vůbec nezajímá

Vzdělávat se je potřeba v každém věku

Projekt „Jedu s dobou“ je zaměřen na seniorky a seniory a poskytne jim možnost si na uzavřeném polygonu vyzkoušet jízdu na smykové desce a seznámit se s povinnou legislativou. Na ostravském polygonu byli přítomni také zástupci nemocnice, Policie ČR a odboru dopravně správních činností ostravského magistrátu. Jsem ráda, že o tento kurz je tak velký zájem. Kdo je na nečekané situace na silnicích připraven, není pak překvapen. Věřím, že i tato akce přispěje ke zvýšení bezpečnosti na našich cestách, a především snížení nehodovosti. Organizátorům za ni moc děkuji.

Debata o migraci v EU se stává mnohem konkrétnější, říká Kateřina Konečná

Rozhovor pro časopis !Argument

S europoslankyní a místopředsedkyní KSČM Kateřinou Konečnou jsme hovořili o výsledcích „migračního“ summitu EU a také o nové směrnici EU o regulaci internetu. Poslední summit Evropské unie se shodl ohledně migrace snad jen na jedné věci, že je třeba chránit vnější hranice. V4 prohlásila summit za svůj úspěch, protože se začalo mluvit ne o povinných kvótách, ale o dobrovolném akceptování uprchlíků. Je to skutečně takový úspěch?

V tuto chvíli panuje shoda na tom, že je třeba migraci snížit, že je nutné zastavit pašeráky a posílit vnější hranice Evropské unie. To není zcela nevýznamné, ale je samozřejmě pravdou, že tři roky od migrační krize bychom mohli očekávat více, a to zejména jasné návrhy řešení. Více se také mluví o kontrole pohybu uprchlíků v Schengenu a za velmi důležité považují, že členské země již striktně rozlišují mezi uprchlíky, kterým náleží ochrana v rámci pravidel mezinárodního práva, a mezi ekonomickými uprchlíky. Debata o migraci se stává mnohem konkrétnější a už nejsme svědky toho, že se neustále řeší kvóty. Summit Evropské rady označují za svůj úspěch vlastně všichni – V4, Itálie, Německo, Španělsko a další státy EU. Pro země V4 je zásadní, že lídři států unie na summitu zopakovali dřívější prohlášení, že by se měli na reformě stávajícího azylového systému dohodnout jednomyslně, což znamená, že bez souhlasu V4 žádné kvóty nebudou (respektive být by neměly). Summit ovšem označuje migraci za celoevropský problém (což bylo vítězstvím zejména pro Itálii), což může mít nejrůznější dopady. Obecně vzato však summit Rady vyjádřil přesvědčení, že vytvoření center v EU a mimo EU odradí mnoho osob před nebezpečnou cestou k evropské hranici, a pokud se země EU dohodnou na tom, jak řešit problém migrace mimo své území, pak bude jednodušší najít shodu na problému sdílené odpovědnosti v rámci EU. EU tedy čeká k vyřešení problému migrace ještě dlouhá cesta.

Liberální kritici, naposledy v EP plamenně Guy Verhofstad při kritice Sebastiana Kurze, říkají, že celá dnešní politická debata o migrační krizi v EU je vlastně nesmyslná, počty migrantů a uprchlíků, kteří směřují do EU, se snižují a EU čelí ne migrační krizi, ale „politické krizi“, kterou nesou na svých bedrech migranti. Statisticky je to pravda, když si uděláme srovnání s předešlými roky. Je to podle Vás správné hodnocení situace? Řeší EU něco, co není problém?

Zde má odpověď dvě roviny. První je ta, že přestože migrační vlna znatelně polevila, bavíme se o tématu migrace v tak vyhocené atmosféře, která opravdu připomíná spíše rok 2015, kdy byla vlna nejsilnější. Na tom, že je debata výsledkem politické krize, se mnoho lidí shodne, ale rozdělují se v názoru na to, kdo tuto politickou krizi vyvolal. Guy Verhofstad tvrdí, že je to Itálie a já se třeba domnívám, že je to primárně Německo. CSU dala Merkelové nůž na krk a vyžadovala jasné brzké a razantní kroky, na což kancléřka zareagovala mimo jiné tím, že víkend před řádným summitem Evropské rady zatlačila Jeana-Clauda Junckera do svolání mimořádného minisummitu k migraci. Tato akce se však nesetkala s pochopením u předsedy Evropské rady Donalda Tuska, který se odmítl setkání účastnit, a to mimo jiné proto, že nebyly pozvány všechny členské státy EU. Vznikl tak spor mezi institucemi EU, a pokud si položíme otázku, kdo v tuto chvíli rozděluje EU, pak jsem přesvědčena, že je to právě kancléřka Merkelová. Kvůli domácí politické krizi rozhádala kdekoho a její dohoda s CSU (která nyní zdá se padla kvůli SPD) vedla k tomu, že Rakousko (nově předsedající země EU) mluvilo o uzavření jižní hranice, což mělo za následek debaty o konci Schengenu. To rozhodně nebyla ukázka jednání o lídra, který chce hrát v rámci EU konstruktivní roli. Druhou rovinou je fakt, že od roku 2015 vidíme v EU migrační krizi, kterou se stále nepodařilo vyřešit. Je dobře, že migrační vlna významně polevila, ale teď se opět musíme bavit o těch již příchozích, kterým byla například i již odmítnuta žádost o vízum. O migraci se stále bavíme

Rána vedle

Popravdě asi hlavně považují za zarážející, že někdo, kdo chválí ve svém projevu rychlou privatizaci, nadává na odbory, že jsou to právě ony, kdo vytvářejí zbytečné sociální napětí v zemi. Je mým skromným názorem, že sociální napětí v zemi vyvolávají hlavně nízké mzdy, které souvisí s tím, že stát prodal takřka vše, co vlastnil, a nynější zahraniční majitelé neinvestují v České republice a už vůbec ne do spokojenosti svých zaměstnanců a peníze z české práce odvádí do zahraničí. Podle analytiků z Úřadu vlády se jedná o odliv cca 300 miliard korun ročně a podle odborů až 700 miliard ročně. Ale jistě, jeden z otců privatizace to přirozeně svede radši na odbory, které požadují důstojnou mzdu pro zaměstnance.

Osobně si velmi vážím práce jak českých, tak evropských odborů. Chápu, že pan Dlouhý by byl radši, kdyby si čeští byznysmeni mohli dělat, co chtěli - jako v divokých 90. letech, ale už jsme naštěstí dál. EU (a tedy i členské státy) musí být řízeny nejenom touhou po zisku pro majitele firem, ale i snahou o vytvoření solidární společnosti, ve které nedochází k sociálním pnutím. Když chce někdo spravedlivější mzdu, zvyšuje tím sociální napětí v zemi? Není to spíše tak, že to dělá ten, kdo brání očividně nespravedlivé dělení (respektive nedělení) zisku?!

primárně proto, že je stále aktuálním tématem a musíme mluvit o tom, jak předejít, či jak se efektivně vypořádat s případnými dalšími migračními vlnami. Musíme přemítat i o příčinách migrace, návratové politice, spolupráci se zeměmi, ze kterých uprchlíky pocházejí apod. Pokud budou lidé typu Verhofstada toto téma (a jeho aktuálnost) zlehčovat, můžeme být lehce odsouzeni k tomu, že EU bude svoje chyby opakovat.

Nelze přehlížet, že v dnešním světě je 68 milionů lidí v pohybu. Je to nejvíc od druhé světové války, i když oficiálně žádná velká válka neprobíhá. Jak jsme se sem dostali a co s tímto problémem?

Mnohé se samozřejmě od druhé světové války změnilo. Dnes už nejsme svědky toho, že by se válka oficiálně vyhlášovala. Prostě se stane realitou, stejně jako třeba útok dronu na cizí území. Válka se nevyhlásí, bomba spadne a civilisté umírají. Nikdo také nevyhlásil globální oteplování, a i to dnes způsobuje migraci. Současný stav je smutnou ukázkou selhání mezinárodního společenství. Neuvážené vojenské akce NATO, jestřábí politika USA, neefektivní pomoc rozvojovým zemím, oslabení pozice státu na úkor korporací, nevyvážené důsledky globalizace, špatné poválečné rekonstrukce apod. vedou k tomu, že téma bezpečnosti a migrace budou hrát prim ve volbách do Evropského parlamentu. Z mezinárodní politiky se vytratil smysl pro zodpovědnost a diplomacii, která byla nahrazena macho prohlášeními na Twitteru a tiskových konferencích. V mezinárodní politice bohužel očividně nefunguje, aby ten, kdo chaos zaseje, chaos také uklidil....

Celý článek naleznete na mém webu:

www.konecna.cz

Čas na zkracování pracovní doby a růst mezd nastává

To, co se ještě poměrně nedávno odkládalo do škatulky s cedulkou Bláznivé nápady levice, se dnes stalo běžnou součástí seriózní společenské debaty. Řeč je o zkracování pracovní doby.

Čtyřdenní pracovní týden už brzy nemusí patřit do říše snů unaveného zaměstnance. Lidé středního věku ještě pamatují na jiný pracovní týden než pětidenní. Pamatují na pracovní týden, který nekončil pátkem. Ten je dnes přitom samozřejmostí. Tedy tam, kde se dodržuje zákoník práce. I ten je ale pro některé zaměstnavatele totéž, co pro čerta kříž. Pokrok ale nezastavíš. Obzvlášť ne vývoj technologií, sofistikovaných systémů a robotizaci. Ten ovšem ne vždy sloužil ve prospěch pracujících. A teď se neohlížím do devatenáctého století, kdy dělníci ze strachu o svou manuální práci ničili stroje. Pravdou ale je, že i tehdejší usnadnění výroby ještě automaticky neznamenalo zkrácení pracovní doby. Stejně jako dnešní robotizace nebývá pro zaměstnance zaručeným přínosem. Zlepšení v minulosti pracujícím vybojovaly levicové strany a odbory. Nemohu mluvit za odbory, ačkoliv ty už otázku zkrácení pracovní doby nadnesly, mohu mluvit jen jako levicová politička. Myslím, že je na čase začít nejen debatovat, ale přímo prosazovat zkrácení pracovního týdne, případně o omezení pracovní doby. A to bez krácení výše mezd pracovníků. Pracující by měli mít totiž podíl na bohatství vyprodukovaném stroji a automatizací obecně.

Demokratický deficit a EU

Již v minulosti jsem psala o problémech, které souvisejí s EU a tzv. demokratickým deficitem. Tento termín oficiální právní portál EU definuje takto: »Voliči v EU nemají pocit, že mají účinný způsob, jak odmítnout ‚vládu‘, která se jim nelíbí, a nějakými způsoby změnit směr politiky a správy. Současná forma evropské správy věcí veřejných je taková, že není žádná ‚vláda‘.«

To bohužel vystihuje současný problém EU jen zčásti. Když tedy nemá EU »vládu«, která by se musela odpovídat vůli lidu, tak kdo má na chod institucí EU největší vliv? Abychom si tuto otázku mohli zodpovědět, musíme se seznámit s dalšími třemi termíny.

»Otočné dveře«

Tento termín nám ukazuje na problém, který je v EU velmi silný, a to zejména v Evropské komisi. Proces tzv. otočných dveří je velmi prostý. Buď jste ze světa velkého byznysu a jdete pracovat do Komise, anebo si v rámci politické práce zařídíte teplé místo v nějaké nadnárodní korporaci. Nikdo si toho moc nevšímá, a jelikož Komise pracuje za zavřenými dveřmi, je těžké rozpoznat, kdo hájí zájmy jaké lobby a už vůbec nikdy netušíme, co jim za to bylo přislíbeno.

»Pětka«

SPřed několika lety se v souvislosti s demokratickým deficitem mluvilo i o tzv. pětce. Na pravidelné bázi se totiž na večeri setkávali předseda Komise Jean-Claude Juncker, předseda lidovecké frakce Manfred Weber, místopředseda Komise Frans Timmermans, předseda EP Martin Schulz a předseda soc. dem. frakce Gianni Pittella. Nikdo jiný se schůzek neúčastnil. Jejich setkání začala na popud místopředsedy Komise, který chtěl zefektivnit spolupráci mezi lidovci, sociálními demokraty a Komisí v době, kdy se v Evropském parlamentu navýšil počet poslanců z euroskeptických stran. Na tom by možná nebylo nic zas tak hrozného, kdyby nebylo i faktu, že představitelé EP jako jednu ze svých základních pravomocí mají právě tuto Komisi transparentně kontrolovat a nikoliv se s ní v tajnosti radit a domlouvat.

Ve 30.letech 20. století se významný levicový ekonom John M. Keynes ve své eseji Ekonomické možnosti našich právnoučat zamýšlel nad tím, že technický pokrok povede k uvolnění lidí z práce a zajistí jim více prostředků i času na svůj rozvoj. Předpokládal tehdy, že bychom mohli dnes pracovat jen 15 hodin týdně. A nedávno přišli vědci z oboru psychologie práce s tím, že zavedením čtyřdenního pracovního týdne by produktivita práce neklesla. Naopak by se to pozitivně promítlo na zdraví a psychickém rozpoložení zaměstnanců. Ti by totiž měli dostatek času na své rodiny, na své koníčky, více času relaxovat a „dobít baterky“. Tím by došlo k poklesu stresu a depresí. To ostatně potvrzují i empirická data z praxe. Například společnost Treehouse přišla s 32 hodinovým pracovním týdnem už v roce 2006. Nyní debaty oživil experiment novozélandské společnosti, během nějž chodili zaměstnanci do práce pouze čtyři dny, placeni však byli za pět. V závěru se zvýšila jejich spokojenost i produktivita práce.

To vše nahrává úvahám nad zkracováním pracovní doby a růstu mezd. Zaměstnanci a zaměstnankyně by nejen měli být při počítání výhod z technického pokroku, ale zkvalitňování jejich života musí být jeho smyslem. Jak jsem už zmínila, zkracování pracovní doby se stalo součástí společenské diskuse, její součástí ale musí být také to, že jde jen o zkracování pracovní doby, nikoliv platů a mezd. Je na levici a odborech, aby tohle obhájily. A je na pracujících, aby je v tomhle podpořili a nešli sami proti sobě.

»G30«

Nejnovějším termínem, který nám ukazuje na temnější zákoutí EU, je tzv. skupina třiceti (G30). Jedná se o soukromou organizaci, jejímž cílem je sloužit jako fórum pro diskusi a výměnu názorů na globální hospodářské a finanční otázky s cílem prohloubit pochopení mezinárodních hospodářských a finančních otázek. Kde je tedy problém? S největšími světovými a evropskými finančníky tak sedí i ten, který má v popisu práce je kontrolovat - předseda Evropské centrální banky, Mario Draghi. Jeden novinář se mě nedávno ptal, jestli je EU levicovým projektem, jak se domnívá Václav Klaus. Domnívám se, že tyto příklady ukazují, že je tomu na hony vzdálen. Dnes je více než kdy jindy nutné vrátit se k základním myšlenkám, se kterými Evropská unie vznikala a které úředníci pracující v orgánech EU dokázali zneužít. Myšlenka sociální soudržnosti, mírového řešení konfliktů a rovnoprávné spolupráce států je správná a neměli bychom se jí v dnešním globálním světě vzdávat. Co však musíme, je dát konečně občanům více prostoru k tomu, aby se podíleli na politice EU. Komise sice není de jure evropskou vládou, ale musí se řídit přáním občanů a nikoliv korumpujících korporací, kterým záleží jenom na zisku (viz Dieselgate). Dost bylo utajených jednání a dost bylo netransparentnosti. EU musí být otevřená a průhledná. Jinak sama sebe bude muset zatratit. EU se musí vydat na cestu změny, a pokud ji na tuto cestu nevyšlou výsledky brexitu ve Velké Británii a budoucí výsledky voleb do Evropského parlamentu v roce 2019, pak se obávám, že bude dočista ztracena...

ČR jako ráj bez chudoby? Omyl

Už jste slyšeli tu skvělou zprávu, že podle statistik Eurostatu České republiky takřka vůbec nehrozí sociální vyloučení a příjmová chudoba? Pokud ne, tak se ani nezačínajte radovat, jelikož tato statistika má jednu zásadní chybu - vůbec se do ní nezapočítávají exekuce a insolvence, které se týkají až pětiny občanů ČR a pod hranici chudoby mohou torpédovat až 300 tisíc osob. Podle statistik tak Česká republika může sice působit jako ráj na zemi, ale my bohužel víme, že dluhová past u nás řadí jako mor. Nechci pracovat s údaji, které neodpovídají pravdě, a tak jsem o celé věci hned informovala generální ředitelku Eurostatu. Doufám, že se brzy podaří zjednat nápravu. Aby bylo jasno, nechci světu dokazovat, že se máme špatně, ale ukázat české vládě, že tento problém nemizí a musí být okamžitě řešen.

SLEDUJTE MNE NA SOCIÁLNÍCH SÍTÍCH

www.konecna.cz

facebook: Kateřina Konečná

twitter: konecna_k
instagram: katerina_konecna

European United Left • Nordic Green Left

EUROPEAN PARLIAMENTARY GROUP

GUE/NGL

www.guengl.eu